

2023.09.10.

Olvasmány: Lk19,1-10: Ezután Jézus Jerikóba ért, és áthaladt rajta. **2** Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. **3** Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kis termetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. **4** Ezért előrefutott, és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie. **5** Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: Zákeus, jöjj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom. **6** Ekkor sietve lejött, és örömmel befogadta. **7** Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: Bűnös embernél szállt meg. **8** Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak. Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia. **10** Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.

Alapige: Lk 17, 11-19 Amikor Jézus úton volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át.

12 Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, [3Móz 13,45-46](#)

13 és kiáltozva kérték: Jézus, Mester (episztata), könyörülj rajtunk!

14 Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: Menjetek el, és mutassátok meg magatokat a papoknak! És amíg odaértek, megtisztultak (kataridzó). [3Móz 13,49](#)

15 Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent.

16 Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt.

17 Megszólalt Jézus, és ezt kérdezte: Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc?

18 Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?

19 És ezt mondta az Úr: Kelj fel és menj el, a hited megtartott téged.

Drága testvérek! A mai szakaszunkban egy gyógyulással találkozunk. A lepra akkoriban egy gyógyíthatatlan betegség volt, s éppen ezért félték is tőle az emberek. Mára már gyógyítható, sőt arra is rájöttek a tudósok, hogy az emberek 95 százaléka immunis, azaz nem kapja el a betegséget. De még ma is vannak lepratelepek, mert az emberi közösségekben máig egy bélyegnek tekintik, ha valaki leprás. Aki leprás azokon sokszor olyan kelés, külső jelek vannak, amelyek nagyon taszítóak lehetnek az emberek nagy többségének.

S ez Jézus korában nagyon is igaz volt. A leprások kívül éltek a városon kívül, tartottak tőlük. S persze ennek volt egy olyan oldala, hogy karanténba tették őket, hiszen nem tudták, hogy miként

lehet gyógyítani a betegséget. Tudták ezt a leprások is. Itt is azt látjuk, hogy távol álltak meg Jézustól és úgy szóltak neki: Jézus, Mester könyörülj rajtunk.

Jézust Mesternek hívják, ami nem volt akkoriban ritka. Egy tanító, bölcs, aki egy csoportot vezet. Jézus ekkor már híres volt, hiszen tanított, gyógyított és elterjedt a híre. Mint ahogyan az is, hogy mi is az ő feladata, s célja.

S milyen érdekes, hogy lehajol, közel megy a legszegényebbekhez is. Azokhoz, akik a leginkább kítaszítottak. Akiket a többiek lenéznek és kiraknak egy lepratelepre.

S ha az olvasmányt nézzük, akkor ott is egy megvetett, egy bűnös ember házába megy be Jézus. Olyasvalakihez, akit a többség kinéz, megvet, mert vámszedő volt, s a Római Birodalom képviselőivel tartott kapcsolatot. Sőt nekik szedte az adót.

Jézus reakciója pedig nagyon más, mint a többségé mindkét esetben. Nem hajtja el ezeket az embereket, hanem segít nekik, odamegy hozzájuk. S mindkét esetben beszélhetünk egyfajta gyógyulásról, hiszen Zákheus is átgondolja a dolgait, hogy a vagyonából ad a szegényeknek, s a megkárosítottaknak.

Morálisan gyógyul. Észreveszi, hogy hol hibázott és rontott.

Viszont a leprásoknál más a helyzet. Ők egy fertőző betegséget kaptak el, s ebből gyógyulnak meg. Persze maga a gyógyulás elég furcsa, hiszen itt Jézus nem teszi rájuk a kezét, nem kapnak kenetet, nincs semmilyen kontaktus. Menjetek el a papokhoz. Szól a felhívás. Itt meg kell említenünk, hogy az ószövetségben törvény volt a zsidóságnak, hogy a papok dönthették el, hogyha valaki meggyógyult. S ennek a mintájára küldte el Jézus ezeket a leprásokat is a papokhoz.

S ők menet közben meggyógyulnak. Mondhatnánk, hogy akkor most ez egy gyógyító út volt. De önmagában maga az út még nem volt számukra az. Ezt mutatja az is, hogy Aztán Jézusnak köszöni meg az az egy a tízből, hogy meggyógyult.

Viszont ez az arány, ez a szám elég csekély. 10ből csupán egy. Meglepő. Vagy talán mégsem? Nem akarok általánosítani, meg számokkal dobálózni, de én szoktam azt tapasztalni, hogy az emberek természetesnek veszik, hogy egészségesek, illetve azt, hogy meggyógyultak.

Pedig azért látjuk, hogy ez nem mindig van így. Nem mindenki gyógyul ki egy betegségből. S ehhez nem kell hetente a kórház folyosóját járni, elég csak a saját életünket végig nézni, s észrevenni a törékenységet, a halandóságot, az emberi élet határait és küszöbeit.

Viszont vannak, akik meggyógyulnak és nagyon is hálásak. Katolikus templomokban gyakran vannak ilyen kis emléklapok kőből kifaragva, amiket a hívek helyeznek el, mert hálásak Istennek a gyógyulásért. Vagy valamiért az életükben.

Sőt olyat is tudunk, hogy egy templom azért épült fel, mert egy tehetős valaki odaszánta rá az adományát, hálából egy gyógyulásért.

Sok példát lehetne hozni, de talán tekintsünk most egy kicsit a gyógyulásra. Jézus itt azt mondja a gyógyult leprásnak, hogy a hited megtartott téged. S amikor a gyógyulás előkerül, akkor abban egyetértenek, lelkészek, orvosok és pszichológusok is, hogy fontos a gyógyulásban való hit.

Fontos, hogy az ember bízson abban, hogy neki lehetséges a gyógyulása. Csakhogy a gyógyulás az nem mindig olyan egyértelmű, hogy mit is jelent.

Nagy többségében azt mondhatjuk, hogy az emberek mind betegségtől mentesek akarnak lenni. S ezt tekintik sokan egészségnek.

Én azonban sokszor azt látom, hogy mindannyian hordozunk magunkban valami betegséget, valamit, ami el van törve, vagy meg van csorbulva, vagy nincs teljesen rendben. Akár testileg, akár lelkileg. S ez persze lehet valami apróbb dolog, de lehet valami nagyon komoly baj is.

De szerintem érdemes elgondolkodni azon, hogy már az is gyógyulás, ha valaki el tudja fogadni a saját baját. Ha el tudja ismerni azt, ha képes azt magával vinni. Ha képes elhordozni azt.

Tudják a Testvérek, hogy szoktam a kórházban látogatni. Akár a palliatív osztályon is, ahol az orvosokkal megbeszéljük, hogy a beteg, akit látogatok, neki már nincs sok hátra. S én nem rendelkezem olyan képességekkel, mint Jézus Krisztus, nem tudok valakit meggyógyítani ilyen helyzetben.

Mégis akkor mi dolga egy lelkésznek ilyenkor, mit lehet tenni.

Egy híres pszichiáter szerint, aki egyébként a haldoklóssal úttörő módon foglalkozott, nos az elfogadásra kellene eljutni. Ami bizony nem egyszerű. S erről be is számol klasszikusnak számító könyvében¹

Amivel csak azt akarom mondani, hogy többféle gyógyulás van az emberi életben. S minden van helye.

Még akkor is, hogyha nem mindig úgy gyógyulunk ahogyan azt elvárjuk, vagy amint szeretnénk.

Adja meg az Örök Isten, hogy tudjuk elfogadni ezeket a különböző gyógyulási módokat. Ámen.

¹ <https://de.scribd.com/doc/125032209/A-Halal-Es-a-Hozza-Vezeto-Ut-Elisabeth-Kubler-Ross#>